

نقدی بر دفاع "قلعه‌نویی" از قرارداد ۲۰ میلیاردی فوتبالیست‌ها؛ عدالت در مسلخ زیاده‌خواهان

در حالی امیر قلعه‌نویی روز گذشته در صحبت‌هایی از قرارداد ۲۰ میلیاردی فوتبالیست‌ها دفاع کرد که چنین موضع‌گیری‌هایی سنخیتی با ژست‌های عدالت‌گرایانه او در سال‌های اخیر ندارد و پوشالی بودن این ادعاها را ثابت می‌کند.

به گزارش ایرنا، ژست مردمی می‌گیرند، سنگ مردم را به سینه می‌زنند اما وقتی پای عمل به میان می‌آید توخالی بودن ادعاهاشان ثابت می‌شود، مانند برخی از جماعت فوتبالی که وقتی پای پول و قراردادهای میلیاردی‌شان در میان باشد، چشم روی همه حرف‌های قبلی‌شان درباره عدالت می‌بندند و خودشان را بر حق می‌دانند، حتی طلبکار هم می‌شوند.

قلعه‌نویی سرمربی گل‌گهر نمونه چنین افرادی است، مربی که حرف و حدیث‌های زیادی درباره رقم نجومی قراردادش با تیم سیرجانی به گوش می‌رسد، به همین خاطر جای تعجیبی ندارد که او حامی پرداخت‌های میلیاردی از بودجه دولتی به فوتبالی‌ها شود. صحبت‌های دیروز این مربی را باید در همین راستا تحلیل کرد، جایی که می‌گوید: «زمانی که در فوتبال یک میلیارد تومان دستمزد می‌گرفتید می‌رفتید با آن در خیابان ولنجک یک خانه ۲۰۰ متری می‌گرفتید این مال ۱۰-۱۲ سال پیش است. اما اکنون بازیکن ۲۰ میلیارد دستمزد می‌گیرد اما آن خانه را نمی‌تواند بخرد.»

واکنش و موضع‌گیری برخی اهالی فوتبال نسبت به انتقادهایی که درباره قراردادهای بی‌ضابطه چند ده میلیاردی شده است را باید در همین چارچوب دید. به خصوص فوتبالی‌ها در حالی آماده شروع فصل جدید لیگ برتر می‌شوند که قرارداد بازیکنان و مربیان افزایش چند برابری داشته تا جایی که حتی یک بازیکن معمولی بدون داشتن یک بازی ملی، قراردادی نزدیک به ۲۰ میلیارد برای یک فصل امضا کرده است.

فوتبالیست‌ها و مربیان به بهانه افزایش چند برابری قیمت ارز و

سایر هزینه‌ها نسبت به سال گذشته خواهان قراردادهای سه برابری شده‌اند و در این راه نکته قابل تامل نه نگفتن مدیران باشگاه‌های دولتی فوتبال به زیاده خواهی‌هایی است که از سوی برخی فوتبالیست و مربی صورت می‌گیرد تا جایی که شنیده می‌شود بازیکنی که تا سال گذشته قرارداد سیصد میلیونی داشته است، برای سال جدید خواهان سه میلیارد شده است، یک افزایش ده برابری!

البته توجه اهالی فوتبال برای درخواست چنین رقم‌های غیرمتعارف و زیاده خواهانه‌ای این است که در همه جای دنیا، فوتبالیست‌ها گران‌ترین قراردادهای را دارند و نسبت به سایر بخش‌های جامعه زندگی مرفه‌تری دارند.

این در شرایطی است که در ایران فوتبال کاملاً دولتی است و به جز چند باشگاه محدود، اکثر باشگاه‌ها وابسته به بودجه دولتی هستند و قراردادهای فوتبال از بیت المال و جیب مردم پرداخت می‌شود. به نوعی می‌شود گفت که فوتبالیست‌ها و مربیان کارمندان دولتی هستند و قراردادهای آنها نیز باید تابع شرایطی باشد که بر وضعیت جامعه حاکم است.

اگر فوتبال ایران در اختیار بخش خصوصی بود نمی‌شد زیاد به ریخت و پاش‌های باشگاه‌ها برای قراردادهای ایراد زیادی گرفت اما وقتی باشگاه‌های فوتبال دولتی هستند و به صورت آشکار و پنهان از بودجه دولتی و بیت المال استفاده می‌کنند، بنابراین آنها نیز باید تابع شرایط اقتصادی کشور باشند.

به همین خاطر مربی‌ای مانند امیر قلعه نویی و نه هیچ فوتبالی دیگر که به صورت رسمی و غیر رسمی از بیت المال و بودجه عمومی حقوق دریافت می‌کند، نمی‌تواند خواهان افزایش نامعقول رقم قراردادش شود.

حال در شرایطی که قراردادهای در فوتبال بدون توجه به شرایط کشور افزایش سرسام‌آوری داشته است، بهتر است جماعت فوتبالی حداقل زبان در کام بگیرند و به جای گرفتن ژست‌های پوشالی حمایت از مردم، سرشان به شمردن صفرهای قراردادهای نجومی‌شان باشد که از جیب مردم پرداخت می‌شود!